

Heves és névtelenleveles korteskedés után a kisgyűlés Kürthy Györgyöt választotta meg szinigazgatónak Kürthy 16 szavazatot, Tarnay Ernő 8-at, az első helyen jelölt Fodor Oszkár 2 szavazatot kapott

(A Délmagyarország munkatársától.) Szinigazgatóválasztást talán még sohasem előzőtt meg Szegeden olyan izgalom és annyira kiélezett hadjárat, mint ezt a mostanit, amely csütörtökön délután dőlt el. A kisgyűlés Kürthy Györgyöt, a Nemzeti Színház tagját választotta meg művezető-igazgatónak. Ez az eredmény két nappal ezelőtt még általános meglepetést keltett volna Szegeden, ahol Kürthynek nem igen volt pártja és talaja. A helyzet azonban az utolsó két nap alatt, helyesebben az utolsó órákban lényegesen megváltozott. Ebbe a kifejezett kulturális kérdésbe

sikerült belecsempészní az utolsó pillanatban a politikát

és így a kisgyűlés tagjainak egyrésze párt-szempontjait érvényesítette szavazati jogának gyakorlásánál.

A választás sorsa tulajdonképpen négy órával a választás előtt, délután tizenkettő és egy óra között dőlt el. A kisgyűlés tagjainak nagyrészt megbeszélésre hívták össze. A megbeszélés

zárt ajtók mögött

folyt le, értesülésünk szerint azonban a szinigazgatóválasztás volt az egyetlen tárgya.

Ezzel a megbeszéléssel kapcsolatban sok mindenfélét beszéltek a városban, de bizonyosat senki sem tudott. Beszéltek többek között egy állítólagos táviratról, amely döntően befolyásolta volna a kisgyűlés jobboldalhoz tartozó tagjait Kürthy érdekében. A hírt azonban csak fentartással közöljük. Azt pedig fentartás nélkül közöltük már, hogy egy nappal a kisgyűlés ülése előtt a kisgyűlés tagjai

Budapestről névtelen gépirásos levelei

kaptak azzal a nyilvánvaló tendenciával, hogy a levélben felsorolt kilenc jelöltre, akik kivétel nélkül »zsídók, szabadkőművesek és bukkolt szinigazgatók«, ne szavazzanak azok, akik hajlamosak még mindig ezeknek az elavult kurzusfrázisoknak a befogadására. A levélben közölt névsorban szerepelt néhány katolikus és református pályázó neve is, de Kürthy György kimaradt a névsorból.

A kisgyűlés ülésének lefolyásáról egyébként az alábbi tudósításban számolunk be.

Négy órakor már majdnem teljes számban együtt voltak a városháza bizottsági termében a kisgyűlés tagjai. A teremben szokatlanul nagy volt a csend. A tagok halkan beszélgettek, vitakoztak az esélyekről. A sarkokban kisebb csoportok keletkeztek, de

kapacitálásnak, korteskedésnek már nyoma sem volt.

Dr. Aigner Károly főispán négy óra után tíz perccel nyitotta meg az ülést. Az ülés megnyitása után Wimmer Fülöp tett napirend előtti indítványt. Azt kérte, hogy a főispán elsősorban a szinigazgatóválasztást intézze el, amely a tárgysorozat utolsó helyén szerepelt.

Wimmer Fülöp indítványát általános helyesléssel fogadta el a kisgyűlés és így

a tárgysorozat első pontjaként

bocsájtotta döntés alá a főispán a szinigazgatókérdést.

A polgármester előterjesztését dr. Pálffy József polgármesterhelyettes, a színház intendánsa ismertette. Elmondotta, hogy a polgármester a kisgyűlés határozata alapján országos pályázatot írt ki a szinigazgatói állásra. A pályázat határideje március 20-án járt le és huszonhatan nyújtották be pályázatukat. A szinügyi bizottság még ugyanaznap összeült, majd 22-én megejtette a jelöléseket. A pályázók közül Fodor Oszkár első, Szendrey Mihályt második, Tarnay Ernőt harmadik he-

lyen jelölte, negyedik helyen pedig egyenlő rangszámmal dr. Bárdos Artúr, Tolnay Andor, Komjáthy Jánost, Kürthy Györgyöt és Görög Sándort. A polgármester elfogadta a szinügyi bizottság javaslatát és azt a maga javaslatoként terjeszti a kisgyűlés elé.

Bejelentette Pálffy József még azt is, hogy Szabó Pál, Görög Sándor, dr. Bárdos Artúr, dr. Németh Antal és Tolnay Andor

viSSZAVONTÁK pályázatukat,

így tehát a negyedik helyen csak két pályázó maradt, Kürthy György és Komjáthy János. A polgármester utasítást kér a kisgyűléstől, hogy a megválasztandó szinigazgatóval szeptember 1-től kezdődő egy évre kössön szerződést a pályázati hirdetményekben előírt feltételek mellett és kösse ki ebben a szerződésben, hogy a megválasztandó szinigazgató köteles szerződése egész ideje alatt Szegeden tartózkodni, más színház igazgatója nem lehet ugyanabban az időben, más szinigazgatóval nem társulhat, más színházban anyagi érdekeltséget sem vállalhat. Bejelentette végül Pálffy, hogy a szinügyi bizottság és a polgármester javaslatától függetlenül a kisgyűlés tagjai minden pályázóra szavazhatnak.

A polgármesteri javaslat előterjesztése után Czigler Arnold szólalt fel. Elmondotta, hogy az egyik pályázót, Szendrey Mihályt azzal vádolták meg, mintha ő »kezét csókolt volna Erdélyben egy román színésznek«. Ez az állítás téves, mert Fekete Mihály volt az, aki elkövette a kézcsókot.

Dr. Aigner főispán ezután elrendelte a

névszerinti firkos szavazást.

— Kalapba szavazzunk! — mondotta valaki.

— Ne kalapba, az nem jó, szavazzunk urnába! — kiáltották többen is.

Közben az urnát már fel is állították. Az egyik kíváncsi bizottsági tag felemelte fedelét és belenézett: *nincs-e dupla fidele, vagy nem helyezték-e bele néhány ellenpárti szavazatot...* Kíváncsiskodása általános derűtséget keltett. Különben ez volt a kisgyűlés egyetlen vidámabb momentuma.

A megjelent kisgyűlési tagok névsorát dr. Tóth Béla főjegyző olvasta fel és a tagok a következő sorrendben szavaztak:

Back Bernát, Bagáry László, Bakó László, dr. Berecz János, Czigler Arnold, dr. Csonka Miklós, dr. Dobay Gyula, Dobó Imre, dr. Fajka Lajos, Kiss Ferenc, dr. Kovács József, dr. Menyhárt Gáspár, dr. Pap Róbert, dr. Pálffy József, Petrik Antal, Rack Lipót, Rainer Ferenc, dr. Simkó Elemér, dr. Somogyi Szilveszter, dr. Szivessy Lehel, dr. Tonelli Sándor, dr. Tóth Béla, dr. Török Béla, dr. Turóczy Mihály, dr. Wimmer Fülöp és dr. Wolf Ferenc.

Az urnát azonnal felbontották és megszámlálták a szavazatokat.

Kürthy György kapott 16, Tarnay Ernő 8, Fodor Oszkár pedig 2 szavazatot.

— Ennélfogva Kürthy Györgyöt a szegedi színház megválasztott igazgatójának jelentem ki —, enuniciálta a főispán.

Ezután az urnát eltették az asztalról és folytatták a kisgyűlés napirendjére tűzött kérdések tárgyalását, amelyről lapunk más helyén számolunk be.

Igy végződött a szinigazgatóválasztás a ki-méletlenségekben gazdag, heves és névtelenleveles, kétételes kampány után.

A kisgyűlés eredményének nyilvánosságra kerülése után

Tarnay Ernő igazgató

a következőket mondotta a Délmagyarország munkatársának:

— Becsülettel estem el, a politika mérgezett tűre dőlt le hátulról. Azt a három évet, amit szakadatlan és lelkes munkában, minden egyes percében szörnyű küzdelmet folytatva a mostoha viszonyokkal, a szegedi színház igazgatói székében töltöttem, nem sajnálom, mert úgy érzem, hogy ez a munka nyomot fog maga után hagyni.

— Még csak annyit, hogy azt szerettem volna, ha ma délután a páholyok, a földszint és a karzatok közönsége szavazott volna, mert akkor — úgy hiszem — más lett volna az eredmény. És nem tudom elhallgatni, úgy érzem, hogy e küzdelmes, munkás és lelkes három év alatt valamivel előbbre vittem egy szép és nekem még mindig szent ügyet.

Pásztor József előadása a budapesti Haladás Klubban

(A Délmagyarország munkatársától.) Pásztor József lapszerkesztő csütörtökön este a magyar városok kulturájáról tartott előadást a Haladás Klubban. A Vadász-kürt-szálló klubhelyiségében szép közönség gyűlt egybe, amikor dr. Sebestyén Ernő emelkedett szólásra és elmondotta, hogy a Haladás Klub a magyar városok kulturális életéről előadássorozatot rendez, amit a múlt héten dr. Szabó László előadása vezetett be.

— Ma — mondotta dr. Sebestyén — ugyanerről a témáról Pásztor József lapszerkesztő fog beszélni, aki mint újságíró és mint közéleti ember élénk figyelemmel kíséri a magyar városok kulturális életének minden megnyilvánulását.

Általános figyelem között emelkedett szólásra ezután Pásztor, aki előadását a szegedi kulturát ismertető és jellemző adatok és tények felsorolásával kezdte. Beszélt a szépirodalmi és tudományos könyvek forgalmáról, a kitűnő Somogyi-könyvtárról és a kölcsönkönyvtárakról, majd a szegedi és általában a vidéki sajtó életéből mondott el részint érdekes, részint tanulságos dolgokat. Ezután a színház körül dúló különböző dilettantizmusokat ismertette, majd arról beszélt, hogy miben különbözik a házikezeléses rendszer attól, amikor odaadják a színházat vállalkozónak, hogy gazdálkodjék a saját hasznára, de a saját kárára is. Összehasonlította a nagyobb vidéki színházak személyzeti kiadásait, bevételi lehetőségeit és művészi eredményeit. Beszélt az utóbbi évek hangversenyszezonzairól, megemlítette a magyar világnagyságok előnyben részesítését, a filharmónikusok munkáját és a dalárdák szereplését. A zeneiskolák és a képzőművészeti élet ismertetése után a szegedi moziélettel foglalkozott s végül megemlékezett a szegedi könyvkiadásokról, folyóiratokról. Ezután így folytatta:

— Legtöbbet Szeged kulturájáról beszéltem, de ezzel valamennyi magyar város kulturájáról megrajzoltam a képet. Valamennyire ismerem Debrecent és Miskolcot, liberális és fajvédő orgánusán keresztül látom Pécs kulturális életét. Egyes dolgokban az egyik, másokban a másik város vezet, mégis azt hiszem, hogy a vidéki városok között, általában Szeged az első. Helyes kulturpolitika — ahogy a kultuszminiszter ur mondja — a vérszegény vidék föllendítése, de a sorrendben és a fejlesztés arányaiban különbséget kell tenni és

nemzeti érdekből is kormányzati programmá kellene emelni Szeged olyan mérvű gazdasági és kulturális kiépítését, hogy második helye a városok sorában vitathatatlan, ismert és elismert legyen.

— De ha már hozzányultunk ehhez a témához, más vonatkozásban is beszélni kell a magyar városok kulturájáról, folytatta Pásztor s ez az analfabetizmus, a tudóvsz és más népbetegségek, az egészségtelen lakások, a csatornázás és a kövezés s az emberi élet és egészség terén részint a kórházi ellátás, ré-